

“Người Việt Kỳ Diệu”

Ký Thiệt

Không phải là chuyện mới lạ khi công dân của nước Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam ra nước ngoài làm nhiều điều “chưa tốt”, mà tai tiếng nhất là ăn cắp vặt trong các cửa hàng tại nhiều nước trên thế giới. Báo chí đã nói tới chuyện này rất nhiều. Nói có sách, mách có chứng, dưới đây là trích đoạn một bài của bà Phạm Thị Hoà ở Berlin, tựa đề là “Nghề Ăn Cắp của Người Việt ở Đức”, đã “tả chân” sự việc như sau:

Có lần tôi đi dự một phiên tòa xử nhanh hai thanh niên Việt Nam ăn trộm trong cửa hàng. Một chàng diện Nike Air Max chói chang, một chàng quần bò Dolce Gabbana rất xướt. Cả hai đều mới sang Đức hai tuần trước, đơn xin tị nạn còn chưa nộp. Họ ăn trộm phụ kiện, nước hoa và mỹ phẩm trị giá gần 1000 Euro, trong một cửa hàng mà họ hiển nhiên là những vật thể lạ. Xã hội tư bản tân tiến một thế kỷ rưỡi sau Marx, đã xóa đi nhiều ranh giới giữa các giai cấp đối kháng, song lại mở rộng khoảng cách giữa các đẳng cấp. Hai thanh niên Nghệ An này chỉ cần đặt một nửa bàn chân vào cửa hàng đó là toàn hệ thống báo động của nó đã đổ rục.

Hình phạt cho mỗi chàng là một cuối tuần quản thúc, tức chiều tối thứ Sáu khăn gói đến ở tại Nhà Quản Thúc Thanh Thiếu Niên, chiều tối Chủ Nhật được về. Người đại diện tư pháp cho thanh thiếu niên cần nhấn rằng phạt thế hơi nặng, lao động công ích là đủ rồi. Công tố viên nhún vai. Thẩm phán thờ dài, biết rằng sớm muộn cũng gặp lại họ, nhiều phần sớm hơn phần muộn.

Người Việt ở Đức hoàn toàn vắng mặt trong những tội phạm cỡ lớn như khủng bố, đe dọa an ninh quốc gia, rất khiêm tốn trong những tội phạm tài chính và công nghệ cao, khá thứ yếu trong những lĩnh vực như ma túy, mại dâm... Quả thật không thể sánh vai các bạn thuộc khối Đông Âu cũ do Nga dẫn đầu, nhưng lừng danh trước hết với mafia thuốc lá lậu và ngay sau đó có thứ hạng đáng kể là những người ăn trộm, có lẽ chỉ đứng sau Rumani.

Những tang vật do người Việt chôn chĩa tại Đức

Trong ba năm gần đây, mỗi năm cộng đồng người Việt ở Đức vi phạm khoảng 5000 vụ hình sự, trong đó trên dưới 1000 vụ là tội ăn cắp. Để so sánh: cộng đồng Trung Quốc 110.000 người, mỗi năm trên dưới 200 vụ ăn cắp.

Trừ tranh tượng nghệ thuật và bí mật công nghệ, nói chung không có thứ gì khác mà những người Việt ăn trộm không thể và

không nỡ ăn cắp, từ mèo nhà hàng xóm, xe nô, xe đạp, hộ chiếu, thẻ tín dụng, điện, nước, biển số, đến nhân thân vịt trời... làm nắm ăn cắp nắm, làm xúc xích ăn cắp xúc xích, làm quán ăn cắp tất cả những gì không còn nguyên niêm phong, song phổ biến nhất là ăn cắp trong cửa hàng. Có thời, đồ ăn cắp được bày ngang nhiên ở nhiều góc Trung tâm Thương mại Đồng Xuân, khu chợ Việt Nam tại quận Lichtenberg. Đồng bào xúm xít mua đồ tốt giá rẻ, từ hộp thuốc đánh răng, kem dưỡng da, rượu, cà-phê đến túi xách, áo da, quần bò hàng hiệu.

Sự nghiệp bán thuốc lá lậu nổi bật cộng đồng người Việt ở miền Đông nước Đức trong 25 năm qua, song thời hoàng kim của nó đã lùi vào dĩ vãng, trong khi ăn cắp thì tương lai còn khá vững bền. Ta hãy nhớ lại: Ngày 10.5.1996, cuộc chiến giành quyền kiểm soát thị trường thuốc lá lậu ở Berlin giữa các băng đảng Việt Nam đạt tới đỉnh cao ghê rợn: sáu người Việt bị hành hình trong một căn hộ chung cư quận Marzahn, tất cả tay đều bị trói, mỗi người lĩnh chính xác hai viên đạn của băng đảng Ngọc Thiện bắn vào đầu. Bốn ngày sau, để “tháng Năm đẫm máu” đi vào lịch sử tội phạm của thành phố này, băng Quảng Bình “bị hại” đáp lễ bằng ba xác người Việt vứt ở đường tàu quận Lichtenberg. Mafia Việt Nam một thuở, nghe thì kinh, đếm xác nạn nhân càng kinh, song diện mạo thật thì thô sơ đến bất ngờ. Một

số lính, được triu mến hay trọng thị hay e sợ hay tất cả trộn lại – chỉ trừ không giễu nhại – gọi là “bộ đội”, quân chủ lực của băng Quảng Bình, sa vào tay cảnh sát Berlin không phải như trong phim hình sự, sau những pha săn lùng, đột nhập nghệt thờ. Mà đơn giản là ngớ ngẩn.

Sau một phiên tòa xử tội ăn trộm một chiếc sơ-mi, một bộ đồ tắm và một chiếc quần short trị giá gần 500 DM trong cửa hàng xa xỉ KaDeWe, bị cáo là một phụ nữ Việt nhất định không chịu rời khỏi phòng xét xử. Cô run rẩy bảo, “bộ đội” đang chờ trước cửa tòa án, sẽ bắt cóc cô để tra khảo, dù cô không khai gì trước tòa.

Một trong những “bộ đội” ấy, súng giắt cặp quần ngắn ngực, gằn như lao thẳng vào tay cảnh sát, và ngay trong ngày hôm ấy sào huyết của Quảng Bình bị lật tung, một trong hai khẩu Kalashnikov thu được ở đó chính là vũ khí đoạt mạng ba người ở đường tàu. Vài hôm sau, một trong những “bộ đội” đang bị truy nã cũng dính lưới, không phải trong khi chôn sống một ai đó ngoài rừng, mà trong khi ăn trộm tại một cửa hàng ở quận Lichtenberg. Ăn cắp vậy là đã góp phần thanh toán mafia thuốc lá, chuyện của người Việt thường trở trêu như thế.

Tuy một bước đổi đời bằng nghề cầm nhảm thì khó, song ăn trộm ở đây một ngày vẫn hơn đi cày cả tháng. Ăn trộm là nghề nhàn, dạo phố, tía hàng, đi làm như đi chơi mà thu nhập không thua đứng đường bán thuốc lá từ sáng sớm đến tối mịt, tức mỗi tháng trên dưới một ngàn Euro, chưa kể tiền nhà, tiền bảo hiểm y tế và khoảng 350 Euro trợ cấp tị nạn, tất cả do nhà nước trả.

(ngưng trích)

Và dưới đây là một bài trong trang mạng của một nhóm người Việt tại Nhật về chuyện người Việt trộm cắp tại nước này “nhiều kẻ không hết”:

Hồi tháng 4 năm nay, Cảnh sát tỉnh Osaka (Nhật Bản) bắt giữ 7 sinh viên người Việt về hành vi trộm cắp mỹ phẩm đắt tiền và các loại hàng hóa có giá trị khác. Đáng chú ý, nhóm này hoạt động có tổ chức ở Osaka và Tokyo; hàng trộm được tuồn về Việt Nam qua đường xách tay hàng không để tiêu thụ. Báo chí Nhật Bản đăng rần rờ. Du học sinh Việt Nam tại Nhật thấy xấu hổ lây! Một tháng sau, lại thêm 2 người Việt đi xuất khẩu lao động lấy trộm mỹ phẩm cũng ở Osaka và bị bắt. Nghi can khai đã ra tay đạo chích nhiều lần, đến lần này thì bị bắt.

Đầu năm 2014, một nữ tiếp viên hàng không người Việt bị cảnh sát Nhật bắt giữ vì tiêu thụ hàng trộm cắp. Không chỉ là hàng hóa cao cấp, những món thông thường ở Nhật cũng bị người Việt “thừa”, như vụ một người Việt Nam tại tỉnh Gifu lấy trộm dê thí nghiệm để xẻ thịt ăn vào tháng 12-2014 hay một nữ sinh viên Việt Nam vào siêu thị bốc trộm thịt lợn...

"Cảnh cáo" bằng chữ Việt trong một siêu thị tại Tokyo

Xấu hổ hơn nữa là bên cạnh truyền thông Nhật Bản đưa tin nhan nhản về nạn trộm cắp của người Việt trên đất nước của họ, nhiều cửa hàng hay siêu thị ở xứ Phù Tang cũng dựng biển cảnh báo trộm cắp ghi bằng tiếng Việt! Thế nhưng, những người có máu “hai ngón” xứ ta vẫn không chừa. Có kẻ ăn cắp đến hơn 100 lần ở cửa hàng thời trang của Uniqlo cho đến khi bị bắt mới thôi. Nhiều người sang Nhật lấy cắp nhiều lần mà không bị bắt, về nước khoe “chiến tích”. Cơ quan chức năng nước bạn tạm tính cứ 5 kẻ ăn cắp tại Nhật thì có 1 người Việt Nam. Ê chề quá! Một website chuyên tư vấn xuất khẩu lao động sang Nhật Bản có bài cảnh báo về nạn này, trong đó viết rằng người Việt Nam xếp thứ 2 trong các cộng đồng người nước ngoài tại Nhật “nhưng không phải với thành tích công việc mà với hành vi ăn cắp”. Nếu đúng như thế thì quá mất mặt!

Người Việt trở nên xấu xí tự bao giờ? Trong “Việt Nam sử lược” của cụ Trần Trọng Kim ẩn hành vào đầu thế kỷ XX đã có đề cập thẳng thắn thói hư này. Xa hơn nữa, Kinh Pháp cú của nhà Phật giảng Tham – Sân – Si là Tam Độc, trong đó trộm là do tham. Và Tham – Sân – Si chính là cội nguồn của cái ác. Ai diệt được Tam Độc thì người ấy mới là thiện nhân. Như vậy, tham lam là căn tính, ai cũng có. Khác nhau chẳng ở môi trường giáo dục và mức độ tu tập đạo hạnh của từng cá nhân. Tưởng đâu quan chức, trí thức, tiếp viên... – những người được học hành tử tế, được giáo dục nhiều hơn đã phần còn lại trong thiên hạ – thì dễ dàng nói không với cái xấu, tuyệt diệt hoặc ít nhất cũng tránh xa được thói ăn cắp; nào ngờ họ làm ngược lại, ngay trên xứ sở Nhật Bản văn minh, làm bí mật biết bao công dân Việt tốt lành.

Tục ngữ có câu “Ăn cắp quen tay, ngủ ngày quen mắt”. Lẽ nào từ lâu ông cha đã sớm nhận ra và đúc kết thói tật của chính người Việt như một lời răn dạy hậu thế chớ làm điều xấu nhưng lắm người trong số chúng ta không thể nào tránh được, để rồi bôi tro trát trấu vào mặt đồng bào mình. Thật đáng lòng và đáng khinh bỉ!

(ngưng trích)

Nhưng, phải thẳng thắn mà nói, những công dân của Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam phạm tội ăn cắp trên xứ người... đáng thương hơn là đáng tội. Họ chỉ là những người ăn cắp vặt, đúng như lời Nhà văn Phạm Thị Hoài. Và, đúng hơn nữa, họ chỉ là nạn nhân của Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam, và chỉ học hỏi làm theo những gì các cấp lãnh đạo đảng và nhà nước đã làm. Thực vậy, tuy tác giả bài trên đây nói bừa rằng “căn tính” tham lam và ăn cắp đã có trong máu dân “Con Rồng Cháu Tiên” từ thuở xa xưa, nhưng khoảng 4 triệu dân miền Nam Việt Nam bỏ nước ra đi từ sau “Tháng Tư Đen” năm 1975 để tìm tự do tại nhiều nước trên khắp thế giới, đến nay đã non nửa thế kỷ, không hề gây tai tiếng xấu gì, đặc biệt là trộm cắp. Chẳng những vậy, các cộng đồng người Việt này còn hội nhập tốt đẹp và thành công trên những đất nước xa lạ và được ghi nhận đã có những đóng góp làm phong phú thêm cho đời sống văn hóa trên quê hương thứ hai của họ.

Những người Việt đã và đang phạm tội ăn cắp tại nhiều nước trên thế giới đều là những người mang “hộ chiếu” của Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam đồ chơi với ngôi sao vàng ở giữa. Họ “bôi tro trát trấu vào mặt đồng bào mình” thì ít nhưng thực ra, họ cũng chỉ là những kẻ ăn cắp vặt **trong một đất nước mà những kẻ ăn trộm ăn cướp hàng triệu, hàng tỉ đô-la đang ung dung ở trong những dinh thự nguy nga tráng lệ với lính canh và hàng chục người hầu kẻ hạ đang nắm độc quyền thống trị Việt Nam.**

Những kẻ này không chỉ trộm cướp tài sản của nước của dân, họ còn công khai ăn cướp lá phiếu của người dân trong các cuộc bầu cử bịp bợm được gọi là “đăng cử, dân bầu” để “đăng” nắm trọn quyền từ chủ tịch nước cho tới chủ tịch các xã ấp.

Hãy xem chuyện bầu cử tại Mỹ. Cuộc bầu cử năm 2020 đã xong từ lâu, ông Joe Biden đã làm tổng thống Hoa Kỳ được nửa năm, nhưng một phần tư nước Mỹ vẫn nói rằng Donald Trump mới là “tổng thống thật” (true president) của Hoa Kỳ, trong lúc ông Trump vẫn nói cuộc bầu cử ấy đã bị gian lận, bị đánh cắp, thậm chí là một “tội ác của thế kỷ” (the crime of the century), và ông cùng hàng triệu người khác vẫn tiếp tục chiến đấu cho sự trung thực và công bằng của các cuộc bầu cử.

Tới đây, có lẽ cũng nên bắt chước bà Phạm Thị Hoài, nói: “*Ta hãy nhớ lại*”. Hãy nhớ lại... khi đất nước bị chia đôi do Hiệp Định Genève năm 1954, lấy vĩ tuyến 17 làm lằn ranh Quốc/Cộng: Cộng sản miền Bắc, Quốc gia miền Nam, chờ ngày tổng tuyển cử tái thống nhất đất nước. Miền Bắc cộng sản (Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa) đã vi phạm Hiệp Định Genève ngay từ lúc chưa khô mực. Không tập kết hết bộ đội và cán bộ ra miền Bắc, CS Hà-Nội đã chỉ rút ra Bắc một số nhỏ tượng trưng cho có, còn **hầu hết đều được cài lại nằm vùng tại miền Nam tiếp tục hoạt động.**

Miền Nam thành lập thể chế Cộng Hòa, ban hành Hiến Pháp, tổ chức những cuộc bầu cử tự do và công bằng, xây dựng đất nước, cải tiến dân sinh. Việt Nam Cộng Hòa ở miền Nam đã được hơn 100 nước nhìn nhận và thiết lập bang giao. Việt-Nam Dân-Chủ Cộng-Hòa ở miền Bắc **chỉ được vài nước đếm trên đầu ngón tay nhìn nhận gồm các nước cộng sản và mấy nước thuộc “thế giới thứ ba”**. Nhưng, đó cũng là lúc Cộng sản miền Bắc bắt đầu mở cuộc tấn công xâm chiếm miền Nam bằng cả bộ đội chính quy xâm nhập qua đường mòn HCM và du kích nằm vùng ở miền Nam.

Cuộc chiến “nồi da xáo thịt” do miền Bắc gây ra tại miền Nam kéo dài gần 20 năm kết quả ra sao thì ai cũng đã biết. Nhiều người cũng biết **Cộng sản miền Bắc rất giỏi lừa bịp, họ đã tạo ra những huyền thoại để mê hoặc người dân trong nước và cả thế giới**. Nào là “*Ở Việt Nam ra ngõ là gặp anh hùng*”, nào là “*Nằm mơ thấy mình được là người Việt Nam*”. Người Việt Nam đây là người Việt Nam miền Bắc của “bác Hồ vô vàn kính yêu”. Người Việt Nam dưới chế độ cộng sản anh hùng và cao quý thế đấy! Không ít người ở miền Nam cũng tin như vậy, đã “**ăn cơm Quốc gia, thờ ma cộng sản**”. Trong đó có ông nhà văn Vũ Hạnh. Ông Vũ Hạnh đã viết cả một cuốn sách đề ca ngợi những đức tính cao quý của con người Việt Nam gương mẫu, kín đáo chỉ trích chế độ miền Nam và tin rằng cuối cùng “cách mạng” sẽ thành công vì chính quyền Sài-Gòn chỉ là tay sai của ngoại bang! Vũ Hạnh còn bịa ra một người Ý tên A. Pazzi và bảo là tác giả của cuốn sách. Vũ Hạnh chỉ là người dịch ra Việt ngữ và đặt tựa đề là “Người Việt Kỳ Diệu”, không nói “A. Pazzi” viết bằng ngôn ngữ gì, tựa đề nguyên bản là gì. Sách do “VĂN” xuất bản, và đã bịp được “cả nước” VNCH cho đến “ngày giải phóng”, khi “nhà văn cách mạng” **Vũ Hạnh xuất hiện và “báo công” đã bịa ra cuốn “Người Việt Kỳ Diệu**”.

Bây giờ, trước những hành động “bôi tro trát trắng vào mặt đồng bào mình”, cuốn sách bịa đặt mang tên “Người Việt Kỳ Diệu” nên đổi lại là gì nhỉ? Nghe hỏi vậy, có người, gốc cựu thuyền nhân, bảo:

- ***Vũ Hạnh nói đúng đấy chứ! Người Việt mà ông ta ca ngợi trong sách là những người đã từ miền Nam chạy giặc ra hải ngoại sau khi mất nước. Bây giờ những con dân của giặc cũng ra ngoài này và làm những chuyện xấu xa, mình cũng thấy thương hại, mà không thù ghét, chửi rủa. Thật là...kỳ diệu!***

Đúng là “gậy ông lại đập lưng ông”!

Ký Thiệt